کارگران همه کشورها متحد شوید!

نامهٔ مردم
ضمیمهٔ کارگری
ارگان مرکزی حزب تودهٔ ایران

شمارهٔ ۶۱، ۲۷ تیر ۱۴۰۱

آیا طرح ساماندهی اجرا می‌شود؟

نابودی امنیت شغلی کارگران و دستمزدهای چندین برابر زیر خط فقر آن‌ها نتیجه اجرای بسیار خشن سیاست‌های تعدیل ساختاری در سه دهه اخیر است. بعد از اعتراض‌ها و اعتصاب‌های گسترده در صنایع، بخصوص در صنایع نفت در تابستان‌های ۹۹ و ۱۴۰۰، در نهایت با وعده حذف دلالان نیروی کار، شهریور ۱۴۰۰ نمایندگان مجلس لایحه‌ای با عنوان "طرح ساماندهی استخدام کارکنان دولت" را تدوین کردند. مانند دیگر وعده‌های دولت و مجلس رژیم ولایی و تحمیل پویه فرسایشی به خواسته‌های زحمتکشان، بعد از گذشت حدود یکسال روز 5 تیرماه صرفا کلیات طرح ساماندهی در صحن علنی مجلس تصویب شد، اما هنوز خبری از تصویب جزئیات طرح نیست.

مانند "طرح ساماندهی استخدام کارکنان دولت" برای حذف پیمانکاران نیروی کار، متعاقب دستور هفتم اردیبهشت ماه رئیسی برای تشکیل کمیته‌ای جهت برقراری امنیت شغلی کارگران، روز دهم اردیبهشت‌ماه وزیر کار سابق عبدالملکی از تشکیل کمیته‌ای برای اقدام اساسی روی "موضوع امنیت شغلی کارگران" خبر داد. عبدالملکی معاون روابط کار وزارت کار "رعیتی فرد" را به ریاست کمیته منصوب کرد و مدت دو ماه به کمیته وقت داد تا "راه‌حل برقراری امنیت شغلی" را اعلام کنند. بعد از گذشت بیش از دو ماه خبری از "راه‌حل" نیست و روز ۱۹ تیرماه رعیتی فرد در این مورد گفت، "هنوز در مورد

ادامه در صفحه ۳

جنبش اعتراضی سراسری زحمتکشان را با اتحادِعمل فراگیر تقویت کنیم!

طی روزهای اخیر میهن و مردم ما با موجی تازه از جو وارد آوردن فشار امنیتی، نقض خشن حقوق و آزادی‌های دمکراتیک فردی و اجتماعی، و بازداشت شماری از خانواده‌های دادخواه، هنرمندان، فعالان سیاسی، مبارزان سندیکایی درگیر شده‌اند. با گسترش و ادامه اعتراض‌های خیابانی و تشدید بحران در کشور، حکومت جمهوری اسلامی هدفمند و برنامه‌ریزی شده به مقابله با رشد نارضایتی‌های اجتماعی برخاسته است. رژیم، ناتوان از حل معضل‌های گوناگون و عاجز از بهبود معیشت مردم به‌ویژه زحمتکشان، با بازداشت و وارد آوردن فشار و ایجاد تنگناهای امنیتی در جامعه، ورشکستگی و ناکارآمدی‌اش را نمایان می‌سازد. در وضعیتی که اعتراض‌ها و اعتصاب‌های کارگری در نقاط مختلف به‌نگرانی رژیم و ارگان‌های امنیتی‌اش دامن زده، حاکمیت در پاسخ دست به اقدام‌هایی سرکوبگرانه زده است. گردهمایی‌های اعتراضی بازنشستگان و مستمری‌بگیران، اعتصاب کارگران بخش‌های مختلف صنعتی- تولیدی، تجمع سراسری

ادامه در صفحه ۲

مبارزه بازنشستگان و مستمری‌بگیران در کف خیابان ادامه دارد

همزمان با غارت اندوخته‌های کارگران در سازمان تامین اجتماعی در سه دهه اخیر، رژیم ولایی می‌کوشد پرداخت بدهی کلان بیش از "یک تریلیون و ۷۰۰ هزار" تومانی خود به تامین اجتماعی را به‌دست فراموشی بسپارد. همچنین سازمان تامین اجتماعی پرداخت مستمری بازنشستگان کارگری از اندوخته‌های آنها در سازمان بر اساس مصوبه شورای عالی کار برای افزایش 57درصدی مستمری حداقل‌بگیران و افزایش 38 درصدی مستمری میانه‌بگیرانی با مستمری اندکی بیش از 5 میلیون را هدف خود قرار داده‌بود. اما اجرای سیاست "جراحی اقتصادی" برای آزادسازی کامل اقتصاد و تورم افسار گسیخته مواد خوراکی، دولت رئیسی اصرار به افزایش صرفاً ۱۰ درصدی مستمری بازنشستگان میانه‌بگیر را دارد. در اعتراض به عملکرد خودسرانه دولت رئیسی و افزایش فقط ۱۰ درصدی مستمری خود، بازنشستگان کارگری حدود یک ماه راه‌پیمایی‌ها و تجمعات گسترده‌ای در شهرهای مختلف کشور برگزار کرده‌اند. زیر فشار اعتراضات بازنشستگان، "هیات تطبیق قانون" مجلس افزایش ده درصدی مستمری بازنشستگان را در "مغایرت آن با قانون" باطل کرده است؛ اما رئیس مجلس هدف ابلاغ آن به دولت را ندارد و دولت اصرار به پیش‌برد سیاست خود مبنی بر افزایش صرفاً ۱۰ درصدی مستمری را دارد.

محمد مخبر، معاون اول رئیسی در جلسه رسمی هیئت دولت در رابطه با افزایش ده درصدی مستمری بازنشستگان گستاخانه گفته‌بود: "بازنشستگان فقط مصرف کننده هستند و هیچگونه سود یا مزایایی برای ما ندارند، اضافه کردن حقوق آن‌ها فقط بار مالی دولت را بالا می‌برد و از طرف دیگر سایر صنوف هم برای افزایش حقوق خود به خیابان‌ها می‌آیند و این نباید به یک روش برای زیاده خواهی تبدیل شود." روز 14 تیر زاهدی وفا، سرپرست وزارت کار روی "پرداخت‌های جبرانی به عنوان متناسب‌سازی حقوق بازنشستگان" تاکید کرد. فردای آنروز بازنشستگان گفتند، "قبل از هر چیز، اصلاح مصوبه‌ی افزایش مستمری‌ها اهمیت دارد؛ بازنشستگان سراسر کشور از رئیس مجلس می‌خواهند با ارسال نامه، دولت را ملزم به اصلاح مصوبه‌ی افزایش حقوق بازنشستگان کند." روز ۱۵ تیر، در حمایت از مخبر و عملاً به‌عنوان "سخنگوی دولت"، با "دروغ" خواندن اظهارات نسبت داده شده به مخبر، حسن صادقی، رئیس "اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری" و معاون ضدکارگری دبیرکل خانه کارگر یکی از راه‌کارها را

ادامه در صفحه ۳

پیش به سوی پیوند دادن مبارزات کارگری با جنبش همگانی علیه دیکتاتوری ولایی، تحریم، و مداخلهٔ امپریالیسم و برای برپایی جمهوری ملی و دموکراتیک!

نامهٔ مردم
ضمیمهٔ کارگری
ارگان مرکزی حزب تودهٔ ایران

ادامهٔ گسترش اعتراض‌های

فرهنگیان و متعاقب آن بازداشت فعالان صنفی معلمان، اعتصاب صنف سنگ‌بری‌های استان اصفهان- منطقه محمودآباد- به وضعیت وخیم معیشتی و رکود تولید، اعتصاب کارگران کوره‌پزخانه‌های تبریز، برپایی اعتراض‌های متعدد از سوی کارگران شهرداری‌ها در مناطق مختلف کشور، گردهمایی اعتراضی رانندگان وسایل نقلیه سنگین و کامیون‌داران خودکارفرما، اعتصاب کوتاه‌مدت رانندگان تاکسی در مشهد، زنجان و تهران، اعتصاب کارگران قرارداد موقت برخی پتروشیمی‌ها، و اعتصاب کارگران معدن سونگون و یورش نیروهای امنیتی به کارگران اعتصابی، نمونه‌هایی از جنبش گستردهٔ اعتراضی کارگران و زحمتکشان در هفته‌های گذشته است. دامنهٔ این جنبش اعتراضی اینک از واحدها، کارخانه ها، و مناطق کارگری فراتر رفته و برخی شهرها و شهرستان‌های سراسر کشور را دربر گرفته است.

آنچه این دُور از اعتراض و اعتصاب‌های کارگری را از دُورهای قبلی متمایز می‌سازد، همزمانی و درهم‌تنیدگی این اعتصاب‌ها با اعتراض‌های خیابانی دیگر لایه‌های اجتماعی مخالف دیکتاتوری ولایی است. اجرای برنامه آزادسازی قیمت‌ها و پیامدهای دردناک این جراحی اقتصادی یکی از سبب‌های درهم‌تنیده شدن اعتراض‌های زحمتکشان و مبارزهٔ توده‌های تهیدست، کسبهٔ خرده‌پا، و صنعتگران عرصهٔ تولید ملی، و صاحبان سرمایه‌های کوچک و متوسط با یکدیگر است. در حقیقت امر در این دُور از جنبش اعتراضی کارگران و زحمتکشان دو ویژگی را می‌توان تشخیص داد. ویژگی نخست عبارت است از ارتباط یا همزمانی اعتصاب‌ها و اعتراض‌های زحمتکشان با مبارزات مردم و مخالفت‌شان با سمت‌گیری اقتصادی- اجتماعی رژیم ولایت فقیه. این ارتباط و همزمانی میدانی، فعال و بی‌واسطه است. دولت ورشکستهٔ ابراهیم رئیسی برای جبران کسری بودجه با اصرار بر ادامه دادن به اجرای برنامه آزادسازی قیمت‌ها موجب افزایش نرخ تورم و سقوط قدرت خرید اکثر قریب‌به‌اتفاق مردم میهن ما به‌ویژه طبقه کارگر و زحمتکشان فکری و یدی شده است. پیامد این سیاست ضدملی رشد فقر و بالا رفتن میزان آن در جامعه است. مطابق برآورد رسمی مرکز آمار ایران، اول تیرماه ۱۴۰۱ نرخ تورم نقطه‌ای گروه خوراکی‌ها به‌شدت افزایش یافته و به ۸۱٫۶ درصد در قیاس با گذشته رسیده است. افزون بر این و دلیل دیگر ارتباط و همزمانی میدانی اعتراض‌ها پافشاری دولت رئیسی و مجموعهٔ حکومت جمهوری اسلامی بر ادامه دادن به اجرای برنامه تعدیل ساختاری با محوریت خصوصی‌سازی و آزادسازی اقتصادی و تأکید بر نقش بازی داشتن رژیم در تقسیم کار جهانی است. این رویکرد همواره و در طول چند دههٔ گذشته در مقام اهرم ضرور و مهم اتصال رژیم به سرمایهٔ جهانی از مجرای عمل به نسخه‌های صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی بوده است.

ویژگی دوم این مرحله از جنبش اعتراضی و اعتصاب‌های کارگران و زحمتکشان ایران، چهارچوب تاریخی و جهانی این اعتراض‌هاست. به‌این معنا که جنبش اعتراضی کارگران میهن ما همزمان و هم‌گام با مبارزات کارگران و زحمتکشان در چهار گوشهٔ جهان صورت می‌پذیرد. هم‌اکنون در کشورهای مختلف جهان، کارگران، زحمتکشان، و لایه‌های میانی متضرر از سیاست‌های نولیبرالی و به‌طورکلی ناتوانی شیوهٔ تولید سرمایه‌داری از حل معضل‌های بی‌شمار معیشتی، زیست‌محیطی، و سیاسی در میدان اعتراض‌ها حضوری جدی و پررنگ دارند. به‌موازات جنگ اوکراین، سفته‌بازی روی کالاهای اساسی به‌ویژه مواد خوراکی و سوخت به رشد قیمت‌ها و افزایش تورم دامن زده و به کاهش سطح زندگی طیفی گسترده از کارگران و زحمتکشان فکری و یدی در سراسر جهان منجر شده است. ازاین روی، در بسیاری از کشورها شاهد برپایی اعتصاب‌ها هستیم. به‌علاوه، تغییروتحول‌هایی مهم در عرصهٔ سیاسی کشورها ازجمله در فرانسه، کلمبیا، و نظایر آن، همگی در چهارچوب و بطن این اوضاع‌واحوال مشخص تاریخی‌جهانی ارزیابی می‌شود. توجه به این دو ویژگی ضرورت و اهمیت حرکت آگاهانه و اقدام‌های واقع‌بینانه و به‌دقت محاسبه شده به‌منظور ارتقای سطح کمی و کیفی جنبش اعتراضی طبقه کارگر و زحمتکشان را در اولویت قرار داده و درنتیجه وظایفی مهم فراروی مبارزان جنبش کارگری- سندیکایی ترسیم و تعیین می‌کند. نخستین پرسش که باید به‌آن پاسخ داد چگونگی ارتقای سطح سازمان‌دهی و زمینه‌سازی برای گسترش جنبش اعتراضی و امکان رسیدن آن به‌سطح اعتصاب سراسری است. باید یادآوری کنیم یکی از مهم‌ترین مختصات اعتراض‌های خیابانی در میهن ما گستردگی میدانی و افزایش کانون‌های اعتراض است که امکان تحرک و اتصال به مبارزات اعتصابی‌صنفی زحمتکشان در مناطق مختلف را تسهیل می‌کند.

در مقطع زمانی کنونی یکی از مهم‌ترین وظیفه‌های مبارزان راه رهایی طبقه کارگر و فعالان سندیکایی حرکت به‌سمت اتحادِعمل و کوشش مؤثر برای سازمان‌دهی جنبش اعتصابی و همزمان با آن پیوند با مبارزات سراسری و اعتراض‌های خیابانی مردم است. این واقعیت زمانی بهتر آشکار می‌شود که به کنش و واکنش‌های صحنهٔ سیاسی و میدان مبارزهٔ طبقاتی جاری توجهی دقیق‌تر داشته باشیم. دولت ضد ملی رئیسی و مجموعه دولت جمهوری اسلامی برای بهبود وضع معیشت مردم، حل یا تخفیف ملموس نارضایتی‌های اجتماعی اراده و راهکارهای لازم را ندارند. سمت‌گیری اقتصادی‌اجتماعی جمهوری اسلامی فقط منافع کلان سرمایه‌داری و تجار عمده و بنیادهای انگلی را تأمین می‌کند. به‌وجود آوردن هرگونه تغییر در این سمت‌گیری منافع سرمایه بزرگ تجاری و سرمایهٔ بوروکراتیک به‌غایت فاسد را به‌خطر می‌اندازد. بنابراین، حکومت برای حفظ تکیه‌گاه طبقاتی‌اش بار بحران را به‌دوش مردم به‌ویژه توده‌های تهیدست جامعه می‌اندازد و به‌این ترتیب از قبل فقر و فلاکت گسترده انباشت سرمایه می‌کند. افزایش قیمت‌ها و رشد نرخ تورم دستبرد کلان‌سرمایه‌داران به دارایی‌های تهیدستان و لایه‌های میانی جامعه است که همواره با حمایت مستقیم حاکمیت و در رأس آن ولی فقیه همراه بوده است. از این رهگذر بیش‌ترین صدمه به طبقه کارگر وارد شده و می‌شود. این واقعیت، فصل مشترک میان مطالبه‌های طبقه‌ها و لایه‌های اجتماعی مخالف دیکتاتوری ولایی است. از این منظر، جنبش کارگری و حرکت‌های سندیکایی باید هرچه بیشتر بر خواست‌های مشترک تأکید و برای دستیابی به‌آن‌ها مبارزه کنند. برای اینکه این فصل مشترک مبنای مبارزه‌ای متحد قرار گیرد و زمینه‌های تشکیل جبهه‌ای واحد از همهٔ نمایندگان سیاسی طبقه‌ها و لایه‌های اجتماعی ضد دیکتاتوری شکل بگیرد، در گام نخست اتحادِعمل در جنبش کارگری‌سندیکایی است به‌هدف پیوند یافتن با جنبش همگانی و زمینه‌سازی کردن برای اعتصابی سراسری و در حکم وظیفه‌ای تاخیرناپذیر است. اتحادِعمل شرط کامیابی ماست!

نامهٔ مردم
ضمیمهٔ کارگری
ارگان مرکزی حزب تودهٔ ایران

جراحی اقتصادی حق مسکن کارگران را کاهش داد!

از زمان به‌قدرت رسیدن ابراهیم رئیسی طبقهٔ کارگر میهن‌مان یورش‌هایی گسترده‌تر و بی‌رحمانه‌تر به منافع خود را زیر عنوان جراحی اقتصادی شاهد بوده است. این دولت به‌فرمان ولی فقیه و در چارچوب اقتصاد مقاومتی‌اش با آزادسازی قیمت‌ها و ارزان ساختن نیروی کار به‌دستور صندوق بین‌المللی پول و بانک جهانی، شرایط زندگی طبقه کارگر و زحمتکشان را با چالش‌ها و معضل‌هایی پرشمار روبه‌رو ساخته است. داشتن مسکن مناسب برای کارگران و زحمتکشان میهن‌مان در رژیم جمهوری اسلامی به رؤیایی دست نیافتنی تبدیل شده است. و / به‌رغم صادر شدن دستورها و فرمان‌ها از بالا برای حفظ ظاهر که به‌اصطلاح از افزایش قیمت‌ها مانع شوند، هر روز نرخ خرید، اجاره، و رهن مسکن همچنان سیر صعودی‌اش را طی می‌کند. با نگاهی به گزارش‌های منتشر شده در رسانه‌های داخلی دربارهٔ بحران اجاره‌نشینی و مسکن می‌توان به عمیق‌تر شدن معضل داشتن سقفی بر سر و اجاره‌نشینی برای مردم به‌روشنی پی برد. گزارش مرکز آمار پیرامون رشد نرخ تورم و افزایش قیمت مسکن نشان می‌دهد که با دستمزد ماهیانه کارگران و کارمندان امکان تهیه سرپناهی مناسب برای خانوارهای‌شان وجود ندارد. روزنامه دنیای اقتصاد، ۱۴ تیرماه امسال، دراین باره در گزارشی نوشت: "با استناد به حداقل دستمزد۱۴۰۰ و همچنین میانگین اجاره‌بهای مسکن در پاییز۱۴۰۰ نشان می‌دهد، هزینه‌ای که مستأجرهای ساکن مناطق پایین شهر تهران در سال گذشته برای تأمین مسکن پرداخت کرده‌اند، معادل یک ماه حقوق بوده است. این نسبت البته برای کل خانوارهای پایتخت‌نشین با احتساب زوجین شاغل رقمی معادل ۸۶ درصد حداقل دستمزد برآورد می‌شود. ..."

در وضعیت این‌چنینی مسکن در کشور، دولت ابراهیم رئیسی، با یورشی دیگر به کارگران، مبلغ صد هزار تومان از کمک هزینه مسکن کارگران کسر می‌کند و محمد مخبر معاون اولش با بی‌پروایی و با تأخیری سه ماهه مصوبات مزدی شورای‌عالی کار را که خود دولت یک جانب آن را تشکیل می‌دهد نادیده گرفته و در ۲۱ خردادماه حق مسکن کارگران را ۵۵۰ هزار تومان اعلام و ابلاغ می‌کند. وقتی که شورای عالی کار در ۱۹ اسفندماه ۱۴۰۰ کمک هزینه مسکن کارگران را از ۳۰۰ هزار تومان به ۶۵۰ هزار تومان افزایش داده بود بسیاری از فعالان کارگری بر این عقیده بودند که این کمک هزینهٔ ۶۵۰ هزار تومانی مسکن حتی کرایهٔ یک اتاق در حاشیه شهر هم نمی‌شود.

کاهش حق مسکن کارگران از سوی دولت رئیسی بی‌شک سیاستی از پیش تعیین‌شده و برنامه‌ریزی شده بود. درحقیقت امر با جراحی اقتصادی حق مسکن کارگران نیز عمداً کاهش داده شد.

با بی‌عدالتی صورت گرفته نسبت به میلیون‌ها کارگر استخدام رسمی برای داشتن مسکنی مناسب یا کمک هزینه مسکنی مطابق با نرخ تورم موجود می‌توان به میزان اجحاف و بی‌عدالتی‌ای پی برد که نسبت به میلیون‌ها کارگری که شامل قانون کار نمی‌شوند و از بیمه، بازنشستگی، و دیگر مزایا محرومند روا داشته می‌شود. بیمه کارگران ساختمانی حدود دو سال و نیم است که به‌خاطر بی‌توجهی حکومت بی‌نتیجه مانده است.

کارگران ایران فارغ از رسمی و غیررسمی، قرارداد موقت یا دائمی بودن‌شان، منشأ این یورش‌های غارتگرانه به منافع‌شان را حکومت دیکتاتوری جمهوری اسلامی می‌دانند. کارگران با اتحاد و انسجام طبقاتی در راه احیا و برپا کردن سندیکاهای مستقل خودشان برای دفاع از حقوق و منافعشان مبارزه می‌کنند. در این مسیر تا عقب راندن و طرد دیکتاتوری ولایی به پیوندشان با جنبش سراسری مردم ادامه خواهند داد.

ادامهٔ مبارزه بازنشستگان و مستمری‌بگیران ...

اجرای متناسب‌سازی برای "پر کردن فاصله بین ۱۰ درصد و ۳۸ درصد"، یعنی عملاً پیشنهاد سرپرست وزارت کار، و راهکار دیگر را شکایت به نهاد ارتجاعی "دیوان عدالت اداری" عنوان کرد. در صورتیکه روز ۱۶ تیرماه، با تاکید بر اینکه دو هفته قبل "برخی مدیران در دولت، قاطعانه با افزایش قانونی حقوق بازنشستگان مخالفت می‌کنند"؛ در مورد مصوبه دولت برای افزایش صرفاً ده درصدی مستمری بازنشستگان کارگری و عدم ارسال نامه از سوی قالیباف به رئیسی برای باطل کردن مصوبه دولت، نایب رئیس "اتحادیه پیشکسوتان جامعه کارگری" به ایلنا می‌گوید، "من فکر می‌کنم در سطوح عالی، هماهنگی‌هایی اتفاق افتاده که مطالبات و خواسته‌های جامعه بازنشستگان روی زمین بماند...هماهنگ شده‌اند تا مصوبه‌ی افزایش حقوق بازنشستگان کارگری اصلاح و بازبینی نشود... اگر قرار بود نامه بزنند [قالیباف]، تا حالا زده بودند."

بعد از مدت‌ها انتظار بازنشستگان، روز ۱۸ تیر عضو هیات رئیسه مجلس گفت، "این مصوبه دارای مشکلاتی از لحاظ مغایرت با قانون دارد که هیئت تطبیق و بررسی در مجلس در حال بررسی [توضیحات مجدد دولت]" است. غارت اندوخته‌های کارگران در تامین اجتماعی و دیگر صندوق‌های ورشکسته بازنشستگی، غارت منابع ملی و ویران کردن کشاورزی و محیط زیست در سه دهه اخیر، اختلاس‌های کلان و روزانه توسط کل نظام و تحت رهبری خود خامنه‌ای انجام گرفته است. ناچیزبودن دستمزد و مستمری ۵ میلیون تومان در مقابل خط فقر، نتیجه اجرای سیاست ویرانگر تعدیل ساختاری و همراهی رهبران تشکل‌های زرد حکومتی با نظام و سیاست اقتصادی ویرانگر است. با مبارزه‌ای متحد و سازمان‌یافته، باید عقب‌نشینی را به رژیم فاسد ولایی تحمیل کرد.

ادامهٔ آیا طرح ساماندهی ...

نتیجه‌ی کار به جمع‌بندی نرسیده‌ایم." بر اساس شیوه جدید رژیم در دولت رئیسی، روز ۳۰ خرداد سال جاری در رابطه با مخالفت با تبدیل وضعیت شغلی کارکنان دولت و طرح ساماندهی برای حذف شرکت‌های پیمانکاری، ایلنا نوشت، "سازمان امور استخدامی کشور سفت و سخت پای حرف خود ایستاده" است. در مورد طرح ساماندهی، روز ۵ تیرماه، ولی اسماعیلی، رئیس کمیسیون اجتماعی مجلس نیز گفت، "امیدواریم بتوانیم دولت را نیز قانع کنیم تا با این طرح همراه شود." در واقع نوشتن لایحه ساماندهی و تصویب کلیات آن صرفا نتیجه مبارزه کارگران بوده است. در مورد رای "هیات تطبیق قانون" مجلس به مغایرت مصوبه دولت با قانون برای افزایش فقط ۱۰ درصدی مستمری بازنشستگان کارگری و نیاز به لغو مصوبه، روز ۶۱ تیرماه یک عضو هیات مدیره سازمان تامین اجتماعی به ایلنا گفت، "من فکر می‌کنم در سطوح عالی، هماهنگی‌هایی اتفاق افتاده که مطالبات و خواسته‌های جامعه بازنشستگان روی زمین بماند"؛ و در مورد عدم ارسال نامه‌ای توسط قالیباف، رئیس مجلس به رئیسی برای ابلاغ رای هیات تطبیق، او افزود، "اگر قرار بود نامه بزنند، تا حالا زده بودند." واقعیت این است که این هماهنگی در "سطوح عالی"، نه فقط در مورد افزایش ده درصدی مستمری بازنشستگان، بلکه در مورد لایحه ساماندهی برای حذف دلالان نیروی کار و دیگر خواسته‌های زحمتکشان نیز وجود دارد. با مبارزه برای احیای حقوق سندیکایی و تشکیل سندیکاهای مستقل و همبستگی با جنبش سراسری مردمی می‌توان به منافع و حقوق صنفی و سیاسی دست‌یافت و استبداد حاکم را درهم‌شکست.

اعتصاب کارگران صنعت آهن و پولاد آلمان

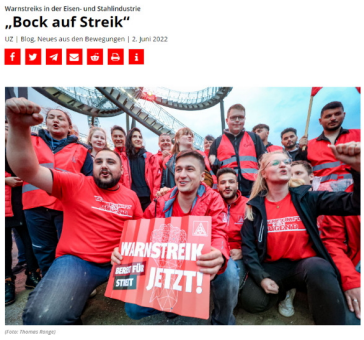

ابتدای تابستان امسال، ۳۷۷۰ کارگر از ۱۳ کارخانه صنایع فلزی در شمال غربی آلمان برای مدت محدودی اعتصاب کردند. اتحادیه کارگران صنایع آهن و فولاد (ایگ متال) پس از پایان یافتن زمان توافق، این اعتصاب هشداردهنده را سازمان دادند. جبهه سرمایه تاکنون تلاش کرده است کارگران را با یکبار پرداخت راضی و آرام کند و از افزایش دستمزد ممانعت به عمل آورد. اتحادیه کارگران صنایع آهن و فولاد (ایگ متال) خواهان افزایش دستمزد در همه سطوح و برای تمام طول سال است. این افزایش دستمزد باید در "جدول دستمزد" درج و ثبت شود.

"تورستن گروگر"، دبیر سندیکا ایگ متال در "نیدر ساکسن و ساکسن" می‌گوید: "سرپیچی و ممانعت کارفرما در دو نشست مذاکرات مزدی اخیر باعث مبارزات کارگری امروز ما شده‌است. آنها مواضع سخت‌تری در مذاکرات اتخاذ می‌کنند و آگاهانه اختلافات را تشدید می کنند." این سندیکالیست موضع‌گیری کارفرمایان را به چالش می‌کشد و در ادامه می‌گوید." هر چند چشم انداز اقتصادی و نتایج حاصل از تولید در بسیاری از بخش های صنایع فولادی خیلی خوب به نظر می‌آید، ولی کارفرما باز هم بر مخالفت خود پا فشاری می‌کند. ما این رفتار را تحمل نخواهیم کرد و با آن مبارزه خواهیم کرد، این مبارزه تازه امروز آغاز شده‌است".

اتحادیه کارگران صنایع آهن و فولاد به اعتصاب محدود و هشداردهنده خود در شمال غرب آلمان، تا حدودی در شهرهای برمن، دویسبورگ و دیلنبورگ در هسن ادامه‌داده و علاوه بر این در کارخانه‌های فولادسازی شرق آلمان اعتصاب هشداردهنده نیز سازمان یافت.

"زنیا کارپتیان" نماینده کارگران در کارخانه آرچلورمیتال (اکو اشتال) در شهر آیزن هوتر، گزارش می‌دهد که "حال و هوای اعتصاب بسیار خوب است و کارگران برای اعتصاب آمادگی دارند. ۷۰۰ کارگر از ۶ تا ۸ صبح کار را بر زمین گذاشتند و اعتصاب کردند. ما اعلام می‌کنیم: از خواست های خود دست بر نخواهیم داشت."

نشست و مذاکرات برای تعیین افزایش دستمزد در اوخر بهار آغاز شد. جبهه سرمایه پرداخت ۲٫۱۰۰ یورو برای یک سال را پیشنهاد می‌دهد. ولی خواست اتحادیه (ایگ متال) افزایش دستمزد برای تمام طول سال و به مقدار ۸٫۲ درصد است.

ترجمه از روزنامه "عصر ما"، نشریه حزب کمونیست آلمان(د. ک. پ) دوازدهم خرداد ماه ۱۴۰۱

https://www.unsere-zeit.de/bock-auf-streik-169543/

اعتصاب کارکنان و کارآموزان بخش بهداشت در آلمان

صدها نفر از کارآموزان کلینیک‌های دانشگاهی در استان "نورد راین وست فالن" در اواخر بهار امسال دست به اعتصاب زدند. آنها در شهر "اسن" تظاهرات اعتراضی برپا کردند. خواست آنان کاهش فشار کاری است. به بیان آنها فشار کاری در بخش های مختلف درمانگاه‌ها و بیمارستان ها بسیار بالا است.

"اتحادیه خدمات متحد" - وردی - از بیش از ۵۰۰ کار آموز در باره وضعیت کاری آنان نظر سنجی کرده است. نتیجه این نظر سنجی چنین است: ۵۵ درصد از کارآموزان که در آینده پرستار خواهند شد و در کلینیک دانشگاه "نورد راین وست فالن" تحصیل می‌کنند، می‌گویند، نمی توانیم تصور کنیم که برای یک مدت طولانی در این رشته دوام بی‌آوریم. ۵۶ درصد می گویند، نمی‌توانیم تصور کنیم که در این رشته، کار تمام وقت انجام دهیم. ۷۲ درصد می‌گویند، تصور ما این است که با توجه به کمبود نیروی متخصص و درحین کار، فشار کار بر روی ما بالا خواهد رفت و ۵۴ درصد کار آموزان می‌گویند که بین شرایط کنونی آموزش و شرایط زندگی شخصی آنها هماهنگی لازم وجود ندارد و فقط ۱۲ درصد از کار آموزان می‌توانند خود را با این شرایط وفق دهند.

این نتیجه اسف بار است. با این وضعیت چگونه قرار است با کمبود نیروی پرستاری مقابله کرد، در صورتی که کارآموزان پس از خاتمه تحصیل می خواهند فقط پاره وقت و یا برای یک مدت کوتاهی در این رشته کار کنند.

مذاکرات در باره اینکه چه اقدامات مناسبی را می توان برای کاهش فشار بر نیروی کار مد نظر قرار داد ادامه دارد. اعتصاب هم ادامه دارد. دانشگاه کلینیک شهر کلن در تاریخ ۲۶ ماه مه به ادامه محدودیت‌ها هشدار داد. تعداد عمل‌های جراحی در شهر کلن به شکل و خیمی کاهش یافته است. وقت برای معاینه و یا درمان بیماران با تاخیرهای طولانی مدت انجام میگیرد. اثر گذاری اعتصاب و همچنین کمبود نیرو به خاطر بیماری کووید ۱۹ و قرنطینه‌ها، تقریبا دو سوم اتاق های عمل جراحی در شهر اسن آلمان را به تعطیلی کشانده‌است. نمی‌توان منکر تاثیر اعتصاب شد ولی رسانه‌های ملی و منطقه‌ای توجه کمی به آن نشان دادند .

ترجمه از روزنامه "عصر ما"، نشریه حزب کمونیست آلمان(د. ک. پ) ششم خرداد ماه ۱۴۰۱

https://www.unsere-zeit.de/auszubildende-an-unikliniken-in-nrw-streiken-169353

18 July 2022

لطفاً در مکاتبات خود با آدرس های زیر از ذکر هرگونه نام اضافی خودداری کنید.

آدرس پستی:

B.M. Box 1686, London WC1N 3XX, UK

آدرس های اینترنت و «ای-میل»

http://www.tudehpartyiran.org

E-Mail: dabirkhaneh_hti@yahoo.de

شمارهٔ فاکس و تلفن پیام گیر ما

004930
23629727

حزب تودهٔ ایران
Tudeh Party of Iran

ضمیمهٔ کارگری نامهٔ مردم - شمارهٔ ۶۱
Nameh Mardom –Workers Supplement No.61